

Arrest

**nr. 30 838 van 31 augustus 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister voor Migratie- en asielbeleid,
thans de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 juni 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 14 mei 2009 om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. DE PONTIERE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Armeense nationaliteit, verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 21 september 1999 en verklaart zich op dezelfde dag vluchteling.

Op 28 januari 2000 dient verzoeker een aanvraag in tot regularisatie in toepassing van de wet van 22 december 1999 betreffende regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (hierna: de Regularisatiewet).

Op 31 januari 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 30 augustus 2000 neemt de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 7 september 2000 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 3 oktober 2000 stelt verzoeker tegen de beslissing van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 30 augustus 2000 beroep in bij de Raad van State. De Raad van State verwerpt dit beroep bij arrest nr. 114 061 van 20 december 2002.

Op 4 maart 2002 neemt de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag tot regularisatie van verzoeker van 28 januari 2000 wordt geweigerd.

Op 26 juni 2002 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad van State. De Raad van State verwerpt dit beroep bij arrest nr. 140 611 van 14 februari 2005.

Op 23 juli 2002 neemt de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag van 7 september 2000 om machtiging tot verblijf van verzoeker zonder voorwerp wordt verklaard.

Op 5 september 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 19 september 2002 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 8 januari 2004 neemt de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker zonder voorwerp wordt verklaard.

Op 17 februari 2004 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 8 juni 2005 dient verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 17 november 2006 neemt de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de derde aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker zonder voorwerp wordt verklaard.

Op 19 december 2006 dient verzoeker een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 26 februari 2008 neemt de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker zonder voorwerp wordt verklaard.

Op 10 april 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 26 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Op 16 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 4 maart 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 12 mei 2009 wordt verzoeker aangehouden.

Op 14 mei 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit bevel is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“REDEN(EN) VAN DE BESLISSING:

Artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7, eerste lid, 6°: beschikt niet over voldoende middelen van bestaan voor de duur van het voorgenomen verblijf en is niet in staat die middelen wettelijk te verwerven.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt een exceptie van gebrek aan belang op omdat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel niets afdoet aan de blijvend illegale verblijfstoestand van verzoeker. Verwerende partij werpt tevens op dat een eventuele nietigverklaring van huidige bestreden beslissing niet belet dat verzoeker onder de gelding valt een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, met name het bevel om grondgebied te verlaten van 16 februari 2009. Verwerende partij merkt hierbij op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat tegen voornoemd bevel een rechtsmiddel werd aangewend, waardoor dit bevel uitvoerbaar is.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoeker werd reeds op 16 februari 2009 een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft dit niet aangevochten zodat dit bevel definitief en uitvoerbaar is. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. De uitvoerbaarheid van voormeld bevel staat los van de thans bestreden beslissing. Verzoeker kan bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De gevorderde schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de thans bestreden beslissing kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

De exceptie van verwerende partij is gegrond.

Het beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring dient te worden verworpen bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

3. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE SMET